

РЕШЕНИЕ

№ 9549

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5486** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 61, ал. 2 и ал. 3 и чл. 122, ал. 2 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Образувано е по искова молба от П. Г. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35, депозирана чрез пълномощник – адв. П. П., с която са предявени обективно съединени иски срещу Държавен фонд „Земеделие“ за заплащане на обезщетения, както следва:

- в размер на 1 170 лева – за неизползван платен годишен отпуск за периода 17.02.2020 г. – 15.01.2021 г. ведно със законната лихва, считано от 06.01.2021 г. до окончателното плащане на задължението,

- в размер на 322 лева – за недопускане до работното място за периода от 08.01.2021 г. до 18.01.2021 г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска до окончателното ѝ изплащане. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебното заседание процесуалният представител на ищеца поддържа предявените иски, както и претенцията за разноски. Излага подробни съображения, анализирайки събраните доказателства в съдебното производство в представена писмена защита (л. 94 – л. 95).

Ответникът чрез процесуалния си представител – старши юриск. И. В. е на становище, че исковите като неоснователни и недоказани следва да бъдат отхвърлени. По отношение на претендираното обезщетение за непозван платен годишен отпуск

сочи, че ищецът е възстановен на работа в Държавен фонд „Земеделие“ и е начислен дължимият платен годишен отпуск за процесния период, в съответствие с изискванията на чл. 7, § 1 и § 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време и тълкуването, дадено с Решение на СЕС от 25.06.2020 г. по съединени дела C-762/18 и C-37/19 за правото на платен годишен отпуск за периода на незаконно уволнение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Представителят на Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са основателни и доказани по размер и следва да бъдат уважени.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Първо отделение, 26 състав, след като извърши цялостна проверка и оценка на събрания и относим към предмета на спора доказателствен материал, в контекста на възраженията и становищата на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Със Заповед № 51 от 17.02.2020 г., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител, изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ е прекратил служебното правоотношение на ищеца П. Г. П. на заеманата от него длъжност „главен експерт“, ранг III младши в дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Методология и контрол“, считано от 17.02.2020 г. (л. 94 – л. 95). Заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение № 3993 от 20.07.2021 г., постановено по адм. дело 2738/2020 г. по описа на Административен съд – София град (л. 94 – л. 95), потвърдено с Решение № 158 от 06.01.2021 г. по адм. дело 12577/2020 г. по описа на Върховния административен съд, Пето отделение (л. 94 – л. 95).

На 08.01.2021 г., ищецът се е явил в Държавен фонд „Земеделие“, за да бъде възстановен на заеманата до уволнението длъжност. Подал е писмено Заявление до изпълнителния директор, заведено с вх. № 02 – 6500 от 08.01.2021 г. (л. 19). Възстановен и допуснат до работа е със Заповед № 18 от 15.01.2021 г. на изпълнителния директор, считано от 15.01.2021 г. (л. 36) на заеманата предходна длъжност по служебно правоотношение – „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, отдел „Методология и контрол“, с ранг III младши. Заповедта е връчена лично на ищеца на 15.01.2021 г.

На 19.01.2021 г. му е връчено Предизвестие № 57 от 18.02.2021 г., с което е уведомен, на основание чл. 106, ал. 1 от ЗДСл, че служебното му правоотношение ще бъде прекратено, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Със Заповед № 20, издадена в същия ден – 18.01.2021 г., връчена на 19.01.2021 г., считано от 18.01.2021 г. е прекратено служебното правоотношение на ищеца П. Г. П. на заеманата длъжност „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Методология и контрол“.

В заключението на назначената по искане на процесуалния представител на ищеца Съдебно счетоводна експертиза (л. 81 – л. 84), което съдът кредитира като обективно, изготвено с необходимите професионални знания и опит, съобразено с приложените към делото доказателства, е посочено, че от отразеното в заверено копие на Служебна книжка № 1303 от 18.11.2013 г., издадена от ДФ „Земеделие“ на името на П. Г. П. (л. 94 – л. 95) е видно, че и към датата на предходното прекратяване на служебното му правоотношение – 14.02.2020 г., и към датата на възстановяването му на работа –

15.01.2021 г. размерът на основното трудово възнаграждение на жалбоподателя е 1 182 лева.

Дължимият размер на обезщетението за неползван платен годишен отпуск е изчислен от експерта въз основа на посочения в исковата молба, полагащ се брой работни дни в годината – 32. Съобразно този брой, е определен броя на работните дни платен годишен отпуск за периода 14.02.2020 г. – 31.12.2020 г. – 28 дни и 1 ден – за периода 01.01.2021 г. - 15.01.2021 г. Изчислен е размерът на дневната работна ставка, съобразно данните за основната заплата - 59,10 лева като общият размер на обезщетението, според експерта е 1 713,90 лева.

Размерът на обезщетението по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл е изчислен въз основа на броя на работните дни в периода от завеждане на Заявлението, съдържащо искане за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност – 08.01.2021 г. до датата на възстановяване и допускане до работа – 15.01.2021 г. Съдът не кредитира заключението относно посоченият в него брой работни дни, за които се дължи обезщетение, доколкото неправилно е прието, че се касае за 6 работни дни. Ищецът е възстановен и допуснат до работа на 15.01.2021 г., поради което този ден (петък, работен ден) не следва да се включва в периода, за който му се дължи обезщетение за недопускане до работа. При правилно определеният размер на дневна ставка – 59,10 лева размерът на обезщетението за недопускане до работа в продължение на 5 работни дни е 295,50 лева.

Претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 14.02.2020 г. - 15.01.2021 г. е обоснована с приложението на чл. 7, параграф 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време и задължителното тълкуване, дадено с Решение на СЕС по съединени дела С – 762/2018 г. и С – 37/2019 г., според което не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право, вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това, че през този период не е полагал действителен труд за работодателя. Същевременно чл. 7, § 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение – след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

В представените документи от служебното досие на ищеца е приложена Заповед № 374 от 16.06.2023 г. (л. 326, кл. II), с която П. Г. П. е възстановен и допуснат до работа на заеманата по служебно правоотношение длъжност „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, считано от 19.06.2023 г. Приложена е и Заповед № 13.11.2023 г. (л. 315, кл. II), с която е актуализиран размерът на индивидуалната основна месечна заплата на ищеца. В този аспект, страните не спорят, че след последното възстановяване и допускане до работа, ищецът продължава да полага труд при същия работодател. В нито една от приложените заповеди за възстановяване на предходно заемана длъжност по

служебно правоотношение, включително и в заповедта, с която е прекратено трудовото правоотношение, на основание чл. 325, ал. 12 от Кодекса на труда и е назначен на длъжност по служебно такава (Заповед № 22 от 15.01.2013 г. - л. 166, кл. I) няма данни за размера на платения му годишен отпуск.

Приложените Заявления за ползване на платен годишен отпуск от ищеца (л. 139 – л. 143, кл. II) и издадените Заповеди, с които е разрешено ползване на платен годишен отпуск, касаят кратки периоди за времето от 19.08.2013 г. до 31.01.2014 г. Само за 2014 г. и то единствено за тази година, като цифра в заявлението е отразено като полагащ се платен годишен отпуск 32 работни дни. Не е приложена заповед на органа по назначаване, от която да е видно на ищеца да е определен допълнителен размер на платения годишен отпуск, на предвиденото в чл. 50, ал. 2 от ЗДСл основание – за изпълнение на задължения в извънработно време, а още по - малко това да е максималния – 12 работни дни.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме предявеният иск на основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл за доказан по основание. Възражението на процесуалния представител на ответната страна, че след възстановяване на предходно заеманата длъжност с последната издадена заповед на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ от 16.06.2023 г., на ищеца е възстановено и правото на ползване на неползвания за периодите на незаконните му уволнения (още 3 след процесния в настоящото производство период), не намира подкрепа в представените доказателства по делото. Въпреки, че се твърди, че заедно с документите, приложени към служебното досие на ищеца (обособените отделно като приложения 2 бр. класъори), са представени и график за ползване на съответния неизползван платен годишен отпуск, както и информация за платеното обезщетение заедно с обезщетението за незаконно уволнение, такива документи не са представени от ответната страна. Не е представена и посочената информация относно принципа на формиране на продължителността на платения годишен отпуск на заемащите длъжността „главен експерт“ в отдел „Методология и контрол“, каквато заема и ищецът.

Обезщетението по чл. 61 от ЗДСл има за цел да възмезди служител, чието правоотношение е било прекратено незаконно, за вредите, претърпени от неползван платен годишен отпуск за времето на незаконното уволнение. В този смисъл, според настоящия съдебен състав, исковата претенция с правно основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл е доказана. По отношение на размера на паричното обезщетение, съгласно нормата на чл. 61, ал. 3 от ЗДСл, същият се определя в съответствие с размера на основната заплата на държавния служител към датата на прекратяване на служебното правоотношение, който е 1 182 лева. Броят на работните дни, за които се дължи обезщетение, на основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл, според съда следва да бъде съобразен с предвидения в разпоредбата на чл. 56, ал. 1 от ЗДСл - 20 работни дни. В съответствие с установения в заключението на Съдебно счетоводната експертиза размер на дневната часова ставка - 59,10 лева, периодът, за който се претендира обезщетението – 17.02.2020 г. – 15.01.2021 г. може да се представи като 10 месеца и 16 дни за 2020 г. и 15 дни за 2021 г., на които съответстват 17 работни дни платен отпуск за 2020 г. и 1 ден работен платен отпуск за 2021 г., а размерът на обезщетението е 1 063,80 лева. За разликата до предявения размер от 1170 лева (106,20 лева) искът като недоказан следва да бъде отхвърлен.

Обезщетението по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл има за цел да възстанови вредите от

бездействието на държавната администрация да изпълни влязло в сила съдебно решение, изразяващо се в недопускане до работа на служител, чието служебно правоотношение е прекратено незаконосъобразно. В този смисъл е и тълкуването, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд по тълк. дело № 2/2014 г. на ОСГК и Първа и Втора колегии на ВАС.

Ответната страна не оспорва факта, че на 08.01.2021 г. ищецът се е явил и е заявил желанието си да бъде възстановен на предишната длъжност, която е изпълнявал по служебно правоотношение, подавайки писмено заявление за това. Категорично установен е и моментът, в който изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ се е произнесъл по това искане – със Заповед от 15.01.2021 г. При тези данни претенцията на ищеца да бъде обезщетен за недопускане до работа в рамките на 5 работни дни, за времето от 08.01.2021 г. – 15.01.2021 г. е основателна, като размерът на обезщетението следва да се определи съобразно основната работна заплата, пропорционално на работните дни, за които не е бил допуснат до работа, а именно – 295, 50 лева. В такъв размер следва да бъде уважена като доказана по основание претенцията по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. За разликата до предявения размер от 322 лева (26,50 лева) искът като недоказан следва да бъде отхвърлен.

Частичната основателност на главните искове, предпоставя и основателността на акцесорните претенции по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за забава, считано от завеждане на исковата молба – 09.06.2023 г. до окончателното изплащане на обезщетенията, чийто общ размер е 1 385,50 лева.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за разноски. От ответната страна се претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Процесуалният представител на ищеца е заявил искане за възстановяване на направените разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК (л. 46), платено в брой, удостоверено с приложения Договор за правна защита и съдействие (л. 7).

Разноските по делото са в размер на 260 лева и са платени от бюджета на съда, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ - възнаграждение за приетата Съдебно счетоводна експертиза, назначена по искане на процесуалния представител на ищеца.

От пълномощника на ищеца е направено искане за освобождаване от заплащане на такси и разноски по производството, за което са представени писмени доказателства - декларация за семейно и имотно състояние (л. 62 – л. 63), Удостоверения за раждане на децата на ищеца (л. 64 и л. 65-гръб), фиш за възнаграждението, което е получавал по служебното си правоотношение в Държавен фонд „Земеделие“ към м. август 2023 г. (л. 65), решение, разпореждане за издаване на изпълнителен лист и изпълнителен лист за размера на задълженията за издръжка и за двете му малолетни деца (л. 64-гръб, л. 66 – л. 68, л. 69), заверено копие от Удостоверение, издадено от частен съдебен изпълнител относно размера на задълженията за издръжка към м. октомври 2021 г. (л. 69-гръб). Според настоящия съдебен състав, така представените доказателства не дават основание да се приеме, че заплащането на разноските по производството в съответната на отхвърлената част на исковите претенции, представлява значителен по своя размер разход за ищеца. И това е така, доколкото представените данни за неплатени задължения за издръжка са с далечна давност – почти две години преди завеждане на исковата молба, период, към който от останалите доказателства по делото е видно, че ищецът не е получавал доходи от

трудова и/или служебно правоотношение. Същевременно, към служебното досие са приложени доказателства за платени обезщетения за периодите на незаконните му уволнения. От друга страна, размерът на месечната издръжка за всяко от малолетните му деца, преценен спрямо доходите от служебното му правоотношение, също не дава основание на съда, да направи извод, че възлагането на съответната част от разноските в настоящото производство би се явило несъразмерно и на данните за имотното му състояние.

Неоснователно е и възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца с оглед на предвидения минимален размер, съобразен с предявените иски претенции и разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. относно участието в повече от две съдебни заседания. На процесуалния представител на ответната страна при своевременно направеното искане се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено при условията на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в близък до средния, предвиден в закона размер – 250 лева, който съдът счита за съответен на фактическата и правна сложност на делото и процесуалната активност на пълномощника.

Предвид изложеното, и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, съобразно уважената част на исковите претенции на всяка от страните следва да бъде възложено заплащане на съответната част от направените разноски по делото за изготвяне на експертното заключение, а именно в размер на 21,00 лева от ищеца и 239,00 лева от ответната страна, които да бъдат внесени по сметка на Административен съд – София – град.

Ответната страна следва да заплати направените от ищеца разноски за процесуалното му представителство в настоящото производство, съобразно уважената част на исковите претенции в размер на 885,00 лева, а в тежест на ищеца - да се възложи заплащането на юристконсултско възнаграждение в размер на 20 лева, съответно на отхвърлената част на исковите претенции.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ [населено място], [улица] да заплати на П. Г. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35 сумата от **295,50 лева** – обезщетение за недопускане до работа, за периода 08.01.2021 г. – 14.01.2021 г., на основание чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска – 09.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. Г. П., [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35 срещу Държавен фонд „Земеделие“, на основание чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител, иск за обезщетение за недопускане до работа за периода 15.01.2021 г. – 18.01.2021 г. за разликата между предявения размер от 322 лева и уважения – 295,50 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ – [населено място], [улица] да заплати на П. Г. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35 сумата от **1 063,80 лева** – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, на основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от Закона за държавния служител, за периода 17.02.2020 г. – 15.01.2021 г., ведно със

законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска – 09.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. Г. П., [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35, срещу Държавен фонд „Земеделие“, на основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от Закона за държавния служител, иск за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 17.02.2020 г. – 15.01.2021 г. за разликата между предявения размер от 1 170 лева и уважения – 1 063,80 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ – [населено място], [улица] да заплати на П. Г. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35 сумата от **885,00 лева** – възнаграждение за процесуалното му представителство от адвокат в настоящото производство.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ – [населено място], [улица] да заплати по сметка на Административен съд – София – град сумата от **239,00 лева** – платени от бюджета на съда, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ, направени по делото разноси.

ОСЪЖДА П. Г. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35 да заплати по сметка на Административен съд – София – град сумата от **21,00 лева** – платени от бюджета на съда, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ, разноси по делото.

ОСЪЖДА П. Г. П., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], вх. Б, ап. 35 да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ – [населено място], [улица] сумата от **20 лева** – юристконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: